

Het tafelblad ziet eruit als een ingewikkelde puzzel van zeshoekige stukjes.

Met haar vingers volgt Soof de puzzellijnen. Die stoppen niet bij het eind van het blad. En ook niet bij de poten. De puzzel loopt door in de vloer, de muren, het plafond.

De hele kamer is één grote puzzel!

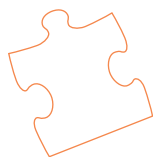
En zij zitten er middenin.

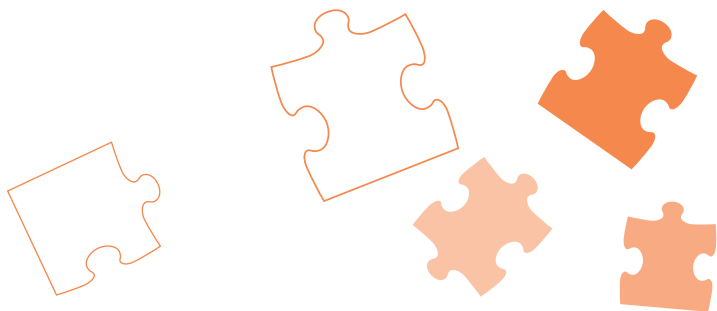
Als ze die puzzelstukjes loshalen, kunnen ze dan ontsnappen?

Vastberaden zet Soof haar nagels in het tafelblad.

Zorgvuldig peutert ze er een puzzelstukje uit. Waar eerst dat stukje zat, zit nu een diep, donker gat.

In dat donker gonst iets...

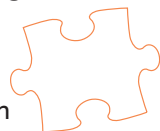

VERDWENEN

Soof drukt haar neus tegen het midden van de smalle etalageruit. Nasr en Har gluren mee over haar schouders. Over de planken marcheren

kunstgebitten op pootjes langs een waterbaan vol badeendjes met wiebeloogjes. Aan een waslijntje wijzen handschoenen met zes vingers naar sokken waarin je tenen op hagedissen lijken. Er staan kopjes en borden van pluizig nepbont, poppenhuisjes in lucifersdoosjes en duikbrillen met flaporen. In de hoek van het raam hangt een oude poster van een stel knalgele ridderharnassen die voor een muurlange spiegel balletoefeningen doen.

'Die poster is leuk,' zegt Soof. Ze wil de deur al openduwen.

'Wacht! Is dit niet die winkel waar die twee kinderen zijn verdwenen?' zegt Har met een frons.

'Vast niet,' zegt Nasr. 'Maar ik weet niet of Malou blij wordt van een poster.'

'Het is gewoon een keer iets anders,' zegt Soof. 'Ze krijgt elk jaar weer van iedereen boeken over het ontstaan van de wereld. Of nieuwe damstenen. Daar kan ze inmiddels een

hele stad van bouwen. Zullen we even binnen kijken?’

‘Heb je niet gehoord wat ik zei?’ zegt Har.

‘Ik hoor alles wat je zegt, Har,’ zegt Soof. ‘Vorige week zei je dat de snoepwinkel was leeggeroofd. Dat klopte. Alleen was het niet onze snoepwinkel, maar eentje ergens in Amerika. De week daarvoor zijn we niet gaan zwemmen, omdat jij zeker wist dat er een ontsnapte krokodil in het zwembad zat. Dát had je gedroomd. En de week daarvoor–’

‘Snel dan,’ zegt Har.

Soof duwt de deur open. Binnen klingelt een belletje. Het is er veel groter dan je zou verwachten. En het lijkt meer op een bibliotheek dan op een fopshop. Alleen staan er geen boeken in de kasten, maar dozen. Achter een brede toonbank zit een man met grijs haar, een lichtgrijze bril en een donkergrijs pak. Hij glimlacht een beetje droevig naar hen en vraagt: ‘Kan ik jullie ergens mee helpen?’

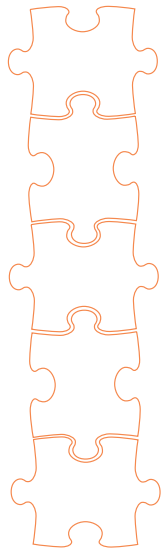
‘We zijn op zoek naar een cadeautje,’ zegt Soof. ‘Zoiets als die poster uit de etalage?’

‘Het spijt me. De etalage hoort bij de bovenverdieping en die is al zolang ik hier deze winkel heb gesloten.’ De man zet zijn bril af en wijst ermee naar de kasten vol dozen. ‘Jullie staan in Meneer Merkels Puzzelshop. Ik ben meneer Merkel. En ik verkoop legpuzzels. Van hout, karton, plexiglas. Dubbelzijdig, randloos of 3D.’

Een puzzelwinkel.

Dat had oma leuk gevonden.

Als Soof bij haar logeerde puzzelden ze elke dag. Aan de keukentafel. Wat er in een puzzeldoos zat was altijd een verrassing. Meestal was het niet de puzzel die op de doos stond. En soms waren het zelfs twee of meer puzzels, door elkaar.

Oma is er niet meer. En in haar eentje puzzelen, daar vindt Soof niks aan.

'Jammer,' zegt Soof.

'Legpuzzels zijn eigenlijk ook een soort van poster, maar dan in stukjes,' zegt meneer Merkel. 'Is het voor een vriendin?'

Weer knikt Soof.

'Houdt Malou wel van puzzelen?' zegt Nasr.

'Iedereen houdt van puzzelen,' zegt meneer Merkel. En dan wijst hij hen waar de grappige, de stoere en de lastige puzzels staan. Soof kijkt vooral naar de afbeeldingen. Nasr naar het aantal stukjes. En Har houdt angstvallig de hele winkel in de gaten.

'Hou op, Har,' zegt Soof. 'Meneer Merkel gaat ons heus niet ontvoeren.'

'Dat dachten die twee verdwenen kinderen vast ook,' zegt Har.

Soof verzet wat puzzels, zodat ze kleur bij kleur staan.

En dan valt haar oog op een ronde puzzel van een roze biggenkontje. 'Is dit wat?'

Nasr schudt zijn hoofd.

'Liever dit?' Soof wijst naar een puzzel van het TikTok-duo Meef en Deef.

Nu doet Nasr alsof hij een bakje zoekt om in te kotsen.

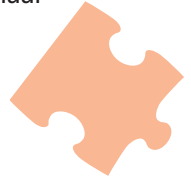
'Of misschien een escape-puzzel. Die bestaan toch ook?' zegt Soof. 'Waar zouden die staan?'

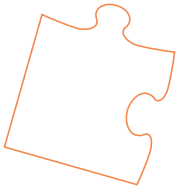
Met z'n drieën lopen ze terug naar de toonbank. Daar is niemand.

'Hallo?' zegt Soof.

'Meneer Merkel?!' roept Nasr.

'O jee,' zegt Har. 'Hij is verdwenen. Ik zei toch dat er iets mis was met deze winkel?'

VERDACHT

al ik 112 bellen?' zegt Har.

'Doe niet zo gek,' zegt Soof. Ze wijst naar twee knalrode deuren achter de eerste kast. Op de linker staat KANTOOR. Op de rechter VERBODEN TOEGANG. Allebei de deuren staan op een kier. 'Meneer Merkel is gewoon even plassen. Of een kop koffie halen.'

'Als hij ontvoerd is, telt elke minuut,' zegt Har.

'Net was je nog bang dat hij óns zou laten verdwijnen,' zegt Nasr.

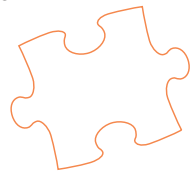
'Waarom zou iemand zo'n doodgewone, aardige puzzelverkoper ontvoeren?' vraagt Soof.

'Misschien is-ie minder aardig dan jij denkt,' zegt Har.

'Misschien heeft-ie iets stoms gedaan. Ruziegemaakt met de verkeerde mensen. Of misschien is-ie stinkend rijk.'

'Alsof je stinkend rijk wordt van puzzels verkopen,' zegt Soof.

Achter de KANTOOR-deur klinkt de stem van meneer Merkel. 'Zie je wel?' fluistert ze. 'Die man is helemaal niet verdwenen. Hij wil gewoon even rustig bellen!'

'Ik snap dat je verdrietig bent,' mompelt de stem van meneer Merkel sussend. 'Dat ben ik ook. En ongerust. Maar als je zo huilt kan ik je niet verstaan, lieverd.'

Wat zou er aan de hand zijn? En wie zit er aan de andere kant van de lijn te huilen? Is dat zijn vrouw? Nieuwsgierig blijft Soof luisteren.

Achter de deur zegt meneer Merkel: 'Probeer nou niet meteen het ergste te denken, hè. Het kan toch ook dat ze bij een vriendje – Ja. Natuurlijk. Ik weet dat ze al twee dagen weg zijn. Je hebt gelijk, maar – Wat? De politie wil mij nog een keer spreken? Op het bureau? Ze denken toch niet dat ik – Ik ben hun ópa! Ik zou toch nooit –'
'Zie je nou? Ik wist het!' sist Har.

Soof kijkt verschrikt naar Nasr. Had Har gelijk? Zijn er echt kinderen verdwenen? De kleinkinderen van meneer Merkel? Wat vreselijk!

Om geen woord te missen sluipt ze tot vlak bij de deur. Door de kier ziet ze meneer Merkel zitten. Met zijn ellebogen op zijn knieën. Zijn ene hand drukt de telefoon tegen zijn oor. Met de andere wrijft hij bijna zijn bril van zijn neus.

'Lieverd, zeg dat nou niet,' zegt hij. 'Natuurlijk heb ik die agenten alles verteld. Waarom zou ik daarover liegen? We dronken ijsthee. Er kwam een klant binnen. En daarna waren ze weg. Zonder jas, ja.' Er trekt een rilling door zijn lijf. 'Sst. Je hoeft niet zo te schreeuwen. Ik hoor je wel. Het was prachtig weer! Ik dacht dat ze – Naar het park, ja. Dat doen ze wel vaker. Wat zeg je? Nee. Ja. Ik weet dat Lotje een kleuter is, maar Ries is twáálf en – Dat is niet waar. Ik geef hem niet de schuld. Wat wil je nou eigenlijk zeggen? Dat ik – Goed. Ja. Half twaalf. Op het politiebureau. Zal ik

daarna even naar jou – Dat wil je niet? Maar meisje, ik...
Hallo? Ben je daar nog? Lizzy?’

Minutenlang staart meneer Merkel naar zijn telefoon. Plots staat hij op en beent naar de deur.

Soof deinst achteruit. Ze botst op Nasr en Har, die vlak achter haar staan.

‘Snel!’ sist Har. Hij grijpt hen elk bij een arm. Het volgende moment trekt hij hen door de verboden deur. Terwijl de KANTOOR-deur wijd openzwaait, sluit Har hun deur geruisloos. ‘Net op tijd.’

‘Waarom verstoppen we ons eigenlijk?’ fluistert Soof.

‘Heb je niet geluisterd?’ zegt Har. ‘Die aardige puzzelverkoper van jou moet naar het politiebureau. Die verdwenen kinderen waren hier, in zijn winkel. En daarna heeft niemand hen meer gezien. Is dat niet verdacht?!’

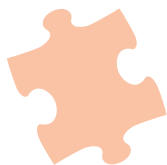
‘Hij is hun opa, Har!’ zegt Soof. ‘Welke opa laat nou zijn eigen kleinkinderen verdwijnen?’

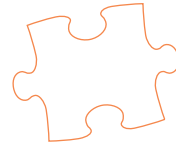
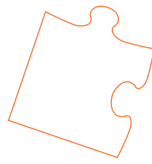
‘Sst,’ sist Nasr.

In de winkel klinkt gestommel en gemopper, gevolgd door luid gevloek. Meneer Merkel is duidelijk niet blij. Voelt hij zich vals beschuldigd? Is hij juist bang dat de politie hem doorheeft? Of vloekt hij omdat hij denkt dat Soof en de jongens er stiekem vandoor zijn gegaan, met een stel puzzels?

Soof wil geen dief lijken. En ook geen luistervink. En ze wil vooral niet dat meneer Merkel erachter komt dat ze zich voor hem verstoppen.

‘Er is hier een trap,’ zegt ze zacht. ‘Zullen we even boven kijken?’

VAAG

chter elkaar aan sluipen ze stilletjes de trap op. Die is smal. Stijl. En hij draait als een wokkel. Boven zakt Soofs mond open.

Daar, voor een meterslange spiegel, staan de knalgele ridderharnassen van de poster uit de etalage hun balletoefeningen te doen. En er is nog veel meer! Zes draaimolenpaarden picknicken op een zwevend tapijt. Een roze T-rex zit te chillen op een fatbike. Er zijn planken vol piepschuim hoofden die bizarre pruiken, snorren en baarden dragen. Kledingrekken puilen uit van de zacht fluwelen jurken en broekpakken vol uitbundige veren. Een reusachtige mier ligt languit op een spijkerbed, met zijn neus in een boek. En echt óveral zweven glitterballonnen. 'Niet normaal,' zegt Har.

'Wat ís dit voor plek?' zegt Soof.

'Een pretpark? Een speelparadijs? Een opslag voor theaterspullen? Kies maar,' zegt Nasr. Hij vist een pilotenmuts uit een kist, trekt hem tot ver over zijn oren en geeft een draai aan een enorme wereldbol waarop land en

zee net niet dezelfde kleur bruin hebben.

Har staart naar een rek vol lightsabers. Hij kiest de grootste, en voert een schijngevecht met een rafelige mummie.

'Maak je een foto, Soof?' roept hij.

'Dat zou leuk zijn,' zegt Soof. 'Maar mijn telefoon is leeg.'

'Gek,' zegt Nasr. 'De mijne ook.'

'Kak,' zegt Har. 'Zonder foto's gaat niemand dit geloven!'

'Foto's gaan niet helpen. Ik sta er middenin, en ik geloof het zelf maar amper,' zegt Soof. Nieuwsgierig neust ze in een kast vol mysterieuze kristallen potten waar witte, groene en grijze mist in lijkt te zitten. Ze knuffelt met een gifgroene beer, past veel te grote glinsterende ringen en ze streelt alle fluwelen jurken om te voelen welke het zachtst is.

Dan ziet ze de doos die midden op een verder lege tafel staat.

Met haar vinger tekent ze een hartje in de dikke laag stof op het deksel.

'Wat is dit?' zegt ze.

'Het ziet eruit als een legpuzzel,' zegt Nasr. Op zijn bovenlip kleeft een malle snor.

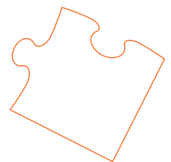
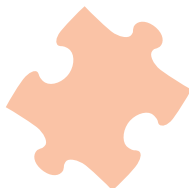
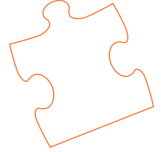
Soof wil het stof van de puzzeldoos vegen. Dat lukt niet echt. De afbeelding blijft vaag. En hij lijkt er ook bij elke veeg anders uit te zien. Is het nou iets met draken? Slangen? Een dame in een supermarkt? Een puzzelende robot? Een vulkaanuitbarsting?

Nieuwsgierig tilt Soof het deksel op.

'Wow,' zegt Nasr. En Soof moet zich bedwingen om niet met haar handen door de berg stukjes te woelen.

Ze zijn perfect.

Niet te groot.

Niet te klein.

En al die kleuren! Het is alsof de regenboog in stukjes in de doos uit elkaar is gevallen. En het ruikt ook nog eens heerlijk! Naar bloesem in de lente. Frisse regen aan het eind van een zomerse dag. Het zilte van de zee. En zalig zoet, van overrijpe aardbeien en mams parfum.

Daar, op dat ene stukje – staat daar nou haar naam?

Verrast vist Soof het stukje uit de doos.

Een zacht briesje blaast wolken stof door de zolder. De wereldbol tolt in het rond. De fluwelen jurken wapperen bijna van de rekken. En de resterende puzzelstukjes schieten als een wervelwind uit de doos.

'Soof!' roept Nasr. Hij grijpt haar hand.

De randen van het puzzelstukje snijden in haar vingers.

En dan is alles weg.

Er is alleen nog licht.

Witter dan sneeuw.

Feller dan de zon.

